

TRILÓGIA V ZNAMENÍ LEVA

• DRUHÁ ČASŤ •

OZVENA
V TME

FRANCINE
RIVERSOVÁ

OZVENA V TME

DRUHÁ ČASŤ TRILÓGIE
V ZNAMENÍ LEVA

FRANCINE
RIVERSOVÁ

KUMRAN.SK

UKÁŽME SVOJU NÁDEJ

Americký originál

(An Echo in the Darkness):

© 1994, 2002 and 2012 by Francine Rivers

All rights reserved. Published by
arrangement with Browne & Miller

Literary Associates, LLC.

Translated by permission.

Slovenské vydanie:

©2017 KUMRAN, s. r. o.

www.kumran.sk

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto knihy nesmie
byť reprodukováaná, uložená do
informačných systémov ani inak
rozširovaná (elektronicky alebo
mechanicky) bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa.

Preklad:

Jana Seichertová

Jazyková korektúra:

Eva Petrovičová

Zodpovedný redaktor:

Eva Štrbová

Obálka a grafická úprava:

Štefan Talarovič

Originál obálky:

Robert Papp, Ron Kaufmann

Foto na obálke:

Leen Ritmeyer, Elaina Burdo

Tlač:

Alfaprint, s. r. o.

Prvé vydanie

ISBN 978-80-89487-76-9 (súbor)

ISBN 978-80-89487-85-1

*Túto knihu venujem Peggy Lynchovej a Lynn Moffettovej,
mojim milovaným priateľkám,
ktoré bojujú modlitbou.*

P R E D S L O V

V roku 1992 sa vydavateľstvo Tyndale House rozhodlo, že začne vydávať vynikajúcu beletriu, ktorá nám pomôže dosahovať náš spoločný cieľ – „uspokojovať duchovné potreby ľudí, najmä prostredníctvom literatúry, ktorá je v súlade s biblickými zásadami“. V predchádzajúcich rokoch vydávalo prevažne Biblie a diela náučnej literatúry od známych autorov, ako boli Tim LaHaye a James Dobson. Beletriu sme vydávali už pred tým, ako prišli do módy „kresťanské romány“, no netvorila veľkú časť nášho edičného plánu.

Postupne sme si však uvedomili, že náš cieľ môžeme efektívne dosiahnuť prostredníctvom beletrie, lebo oslovuje skôr srdcia ako mysle.

Beletria je zábavná. Dobre napísaný román zaujme čitateľov. Podobne ako oni, aj my sme zostávali hore až do druhej ráno, aby sme dokončili dobrý román. Ale vydavateľstvo Tyndale má väčší cieľ, než iba zabávať svojich čitateľov. Chceme im pomôcť ďalej rásť!

Uznávame, že autori sú v postavení, ktoré im umožňuje oboznamovať čitateľov s ich hodnotami a názormi na svet. Ale s touto príležitosťou prichádza aj hrozba. Aké hodnoty a názory na svet komunikuje autor? V najlepšom prípade súčasní autori beletrie prinesú skreslený názor na svet a v najhoršom zasejú do srdca svojich čitateľov negatívne hodnoty a nezdravé postoje. My sme chceli stanoviť úplne novú normu pre beletriu.

Preto sme začali hľadať spisovateľov prinášajúcich posolstvo, ktoré pomôže našim čitateľom ďalej rásť. A spoznali sme Francine Riversovú.

Francine bola na začiatku svojej kariéry veľmi úspešnou autorkou lúboštných románov určených pre širokú verejnosť. Keď sa však stala kresťankou, chcela využiť svoj talent a priniesť svojim čitateľom hodnoty viery. Jedným z jej prvých projektov bola trilógia *V znamení leva*.

Keď som si prečítal rukopis prvej časti *Hlas vo vetre*, bol som unesený silou príbehu.

Preniesol ma späť do prvého storočia – do Jeruzalema, Germánie, Ríma a Efezu. Sprevádzal som Hadašu snažiacu sa žiť podľa svojej viery v rímskej pohanskej domácnosti. Prežíval som strach s gladiátorom čeliacim nepriateľom v aréne. No predovšetkým som sa prostredníctvom ich zážitkov naučil niečo o odvahe.

S hrdosťou vám predstavujeme nové vydanie trilógie *V znamení leva*. Verím, že osloví vaše srdce rovnako ako moje a srdcia tisícov ďalších čitateľov.

MARC D. TAYLOR
prezident vydavateľstva
Tyndale House

Ú V O D

Keď som sa v roku 1986 stala znovuzrodenou kresťankou, túžila som sa deliť o svoju vieru s ostatnými. Nechcela som však nikoho uraziť a riskovať „stratu“ starých priateľov a príbuzných, ktorí neverili v Ježiša ako Pána a Spasiteľa tak ako ja. Dlhو som váhala a mlčala. Zahanbená a sklamaná vlastnou zbabelosťou som sa napokon vydala na cestu hľadania viery mučeníkov. *Hlas vo vetre* je jej výsledkom.

Pri písaní Hadašinho príbehu som zistila, že odvahu nemôžeme „vyrobiť“ naším vlastným úsilím. Keď sa však celým srdcom odovzdáme Bohu, dodá nám odvahu potrebnú na prekonanie každej životnej skúšky a slová, ktoré nám pomôžu žiť a šíriť vieru.

Ešte vždy sa považujem za zápasiacu kresťanku, ktorá sa dopúšťa mnohých chýb, no Ježiš mi dal nástroj na písanie, aby som od neho mohla získať odpovede. Každá z mojich postáv vyjadruje iný spôsob môjho hľadania Božej perspektívy, pričom každý deň nachádzam v Písme niečo, čo ma oslovuje. Boh má so mnou trpezlivosť a ja si počas štúdia jeho slova postupne osvojujem to, čo sa ma snaží naučiť. Keď sa mi ozve čitateľka, na ktorú hlboko zapôsobil niektorý z mojich príbehov, musím za to ďakovať len Bohu. Všetko dobré pochádza od Otca na nebesiach, ktorý môže použiť akýkoľvek nástroj, aby poučil svoje deti – dokonca aj beletriu.

Keď som začala písať romány s kresťanskou tematikou, mojím najväčším želaním bolo nájsť odpovede na osobné otázky a podeliť sa o ne s ostatnými vo forme príbehov. Teraz si želim oveľa viac. Prahnem po tom, aby Pán pomocou mojich príbehov prebudil v ľuďoch smäd po jeho slove – Biblii. Dúfam, že čítanie Hadašinho príbehu vo vás vyvolá hlad po skutočnom Slove a Chlebe života, Ježišovi Kristovi. Modlím sa, aby ste po dočítaní mojej knihy vzali do rúk Bibliu s novým vzrušením a očakávaním skutočného stretnutia s naším Pánom. Kiež by ste v Písme hľadali čiru radosť z prítomnosti Boha!

Milí moji, oddajte sa celým srdcom Ježišovi Kristovi, ktorý vás miluje. Keď budete piť z hlbkej studne Písma, náš Pán vás občerství, očistí, sformuje a znovu stvorí svojím živým slovom. Lebo Biblia je skutočným dychom Pána, ktorý dáva večný život tým, čo ho hľadajú.

FRANCINE RIVERSOVÁ

P O Ď A K O V A N I E

Chcem vyjadriť uznanie a vďaku dvom neobyčajným redaktorom, ktorí dlho do noci pracovali na mojom rukopise: môjmu manželovi Rickovi Riversovi, ktorý mi od začiatku pomáhal s písaním, a redaktorky vydavateľstva Tyndale House Karen Ballovej. Rick vždy prešiel rovno k jadrú problému a Karen výsledok „vyleštila“. Obaja sa odvážne pustili do divočiny plnej nepomenovaných kapitol, brodili sa močiarom dlhých viet a presekávali si cestu húštinou jedinečnej interpunkcie a originálneho pravopisu. Nech vás za to náš Pán požehná!

P R O L Ó G

Alexander Democedes Amandinus stál pred Bránou smrti a čakal na príležitosť, aby sa dozvedel viac o živote. Hry nikdy nemal rád, a preto prišiel nechotne. Výjav, ktorý sa teraz odohrával pred jeho očami, však Alexandra ohromil a zmrazil až do špiku kostí. Uprene sa díval na dievča ležiace na zemi a zrazu pocítil nevysvetliteľnú radosť.

Šialenstvo davu ho vždy znepokojilo. Otec mu povedal, že niektorí ľudia sa pri sledovaní násilia páchaného na iných uvoľnia, a Alexander si na jeho slová spomenul zakaždým, keď na tvárach divákov videl takmer chorú úľavu. V Ríme. V Korinte. Aj tu v Efeze. Tí, ktorí hľadeli na tú hrôzu, možno ďakovali bohom, že nemusia sami čeliť levom, trénovaným gladiátorom alebo iným, ešte strašnejším a obscénnejším spôsobom smrti.

Zdalo sa mu, akoby tisíce našli uvoľnenie pri pohľade na tečúcu krv, akoby ich toto plánované mrzačenie chránilo pred rastúcim chaosom čoraz skazenejšieho a rozmarnejšieho sveta. Nikto si zjavne nevšimol, že zápach krvi je rovnako silný ako zápach chlipnosti a strachu miešajúci sa so vzduchom, ktorý dýchajú.

Amandinus stisol rukami železnú mrežu a očarený cez ňu hľadel na piesok, kde teraz ležala mladá žena. Oddelila sa od ostatných obetí kráčajúcich v ústrety smrti, pokojná a čudne veselá. Nemohol od nej odtrhnúť oči, lebo v nej videl niečo výnimočné, čo nedokázal ani opísať. Spievala a jej sladký hlas sa chvíľu vznášal vo vetre.

Diváci ohromení tým krásnym zvukom vstali, zatiaľ čo mladá žena pokojne kráčala po piesku rovno k Alexandrovi. S každým jej krokom mu srdce bilo rýchlejšie. Vyzerala dosť obyčajne, no napriek tomu z nej vyžarovalo svetlo, ktoré okolo nej vytvorilo svätožiaru. Alebo si to iba namýšľal? Keď na ňu levica zaútočila, Alexander mal pocit, akoby udrela jeho.

Teraz o jej telo bojovali dva levy. Amandinus sa mykol, keď jedna šelma zaryla tesáky hlboko do ženinho stehna a začala ju ťahať preč.

Druhá leвица na ňu skočila a obe sa vŕľali po aréne, pričom sa driapali pazúrmí.

Vtom okolo zamrežovanej brány s krikom prebehlo dievčatko v otrhanej, špinavej tunike. Alexander zaškriľal zubami a snažil sa zatvrdiť pred jeho vystrašenými výkrikmi. Matka sa pokúsila svoju dcéru zachrániť, ale leвица s obojkom vykladaným drahokamami nešťastnú ženu zrazila na zem. Alexandrove ruky na mreži obeleli, keď sa za dieťaťom rozbehla ďalšia leвица. *Bež, dievča! Bež!*

Pohľad na toľké utrpenie a smrť ho znechutil. Pritisol si čelo k železným tyčiam a srdce mu bilo ako zvon.

Vypočul si už všetky argumenty v prospech hier. Ľudia posielaní do arény boli zločinci, ktorí si zaslúžili smrť. Tí, ktorých mal teraz pred sebou, patrili k náboženstvu, ktoré vyzývalo na zvrhnutie Ríma. Napriek tomu sa neubrŕnil myšlienke, či si spoločnosť, ktorá vraždí bezmocné deti, naozaj nezaslúži záhubu.

Od kriku dieťaťa Alexandrovi bežal po chrbte mráz. Levici bol takmer vďačný, keď pazúrmí zovrela malé hrdlo a umlčala ten príšerný zvuk. Vydýchol vzduch, o ktorom ani nevedel, že ho zadržiava, a za sebou začul drsný smiech strážcu.

„Tú malú zožerie na jeden hlt.“

Alexandrovi sa napli svaly na sánke. Túžil zatvoriť oči pred masakrou odohrávajúcou sa pred ním, no strážca ho pozoroval – doslova cítil chladný lesk tvrdých tmavých očí žiariacich cez priezor vyleštenej helmy. Strážca pozoroval *jeho!* Neponíži sa tým, že dá najavo slabosť. Ak sa má stať dobrým lekárom, musí prekonať svoju precitlivosť aj odpor. Neopakoval mu to jeho učiteľ Flegon dosť často?

„Ak chceš byť úspešný, nesmieš byť útlocitný,“ zdôrazňoval mu neraz tónom, v ktorom znelo pohrdanie. „Napokon pohľad na smrť je súčasťou životného údalu každého lekára.“

Alexander vedel, že starší muž má pravdu. Navyše si uvedomoval, že bez týchto hier by sotva pokročil v štúdiu ľudskej anatómie. Študovaním výkresov a spisov zašiel najďalej, ako mohol. Viac sa naučí už iba z pitvy. Flegon dobre vedel o jeho averzii k nej, ale bol neoblomný a svojho žiaka napokon chytil do pasce rozumu.

„Tvrdiš, že chceš byť lekárom?“ spýtal sa ho vyzývavo. „Tak mi povedz, či by si sa dal operovať lekárovi, ktorý sa osobne neoboznámil s anatómiou človeka. Tabuľky a výkresy sa nevyrovnajú priamej

práci s ľudským telom. Buď vďačný, že hry ti poskytujú takú skvelú príležitosť!“

Vďačný... Alexander sledoval obeť, ako jedna za druhou zomierajú, kým strašidelné výkriky a stonanie nezanikli v tichom vrčaní kŕmiacich sa levov. Vďačný? Pokrútil hlavou. Nie, vďačnosť pri hrách určite nikdy nepocíti.

Zrazu sa ozval iný zvuk, oveľa nebezpečnejší ako levy. Alexander ho rýchlo spoznal – šum prezrádzajúci rastúcu nespokojnosť nudiacich sa divákov. Súboj sa skončil. Lepšie je dovoliť šelmám, aby si napchali bruchá vo svojich tmavých klietkach, ako počúvať sťažnosti davu na nudnú hostinu. Nepokoj sa šíril tribúnami bleskovo ako oheň lacným príbytkom.

Organizátor hier varovanie davu rýchlo pochopil.

Keď šelmy počuli otváranie brán, pazúrmí a zubami sa zaryli hlbšie do svojich koristí. Do arény vošli ozbrojení krotitelia rozhodnutí nahnať levy späť do klietok. Alexander sa modlil k Marsovi, aby muži rýchlo dokončili svoju prácu, a k Asklépiovi, aby aspoň v jednej obeti zostala iskierka života. Ak nie, bude tam musieť zostať a čakať na ďalšiu príležitosť.

Alexander sa nezaujímal o drámu, počas ktorej muži v aréne odháňali kŕmiace sa šelmy od ich obetí. Pohľadom blúdčil po piesku a nevzdával sa nádeje, že aspoň niekto prežil. Napokon sa pohľadom znovu zastavil na mladej žene.

V jej blízkosti nevidel nijakého leva. Pripadalo mu to zvláštne, lebo ležala ďaleko od mužov, ktorí hnali šelmy k bránam. Vtom zbadal náznak pohybu. Naklonil sa dopredu a prižmúril oči proti svetlu. Žena hýbala prstami!

„Tamto,“ ukázal rýchlo strážcovi. „Takmer v samom strede.“

„Tá žena padla na zem prvá. Určite je mŕtva.“

„Chcem, aby si ju skontroloval.“

„Ako si želáte.“ Strážca urobil zopár krokov dopredu, zdvihol dva prsty k ústam a dva razy prenikavo zapískal. Strážca dal znamenie operenému Cháronovi, ktorý tancoval medzi mŕtvolami. Alexander pozoroval herca v kostýme, ako tanečným krokom mieri k nehybnému dievčaťu. Cháron sa trochu sklonil a hlavu so zobákom otočil nabok, akoby sa snažil zachytiť nejaký zvuk alebo náznak života. Celý čas dramaticky mával kladivkom vo vzduchu, pripravený udrieť

ním nešťastnicu, keby ešte žila. Napokon usúdil, že dievča je mŕtve, chytil ho za ruku a bezcitne ťahal k Bráne smrti.

V tej chvíli sa jedna z levíc vzoprela krotiteľovi, ktorý ju hnal k tunelu. Dav vyskočil na nohy a vzrušene sa rozkričal. Muž horkotážko unikol útočiacej šelme a bičom šikovne odohnal rozzúrenú levicu od dieťaťa, ktoré žrala, k tunelu ústiacemu do klietky.

Strážca využil rozptýlenie a otvoril Bránu smrti dokorán. „Ponáhľaj sa!“ zasyčal a Cháron rýchlo odtiahol mladú ženu do tieňa. Strážca luskol prstami a dvaja otroci ju chytili za ruky aj nohy a odniesli do slabo osvetlenej chodby.

„Opatrne!“ vyčítal im Alexander, keď ju hodili na špinavý, zakrvavený stôl. Nahnevaný ich odstrčil nabok, lebo si bol istý, že tí ťarbáci ju hrubým zaobchádzaním načisto dorazili.

Strážcova tvrdá ruka pevne zovrela Alexandrovi rameno. „Šesť sesterciov, skôr ako ju rozrežete,“ požiadal ho mrazivým hlasom.

„To je priveľa, nezdá sa ti?“

Strážca sa uškrnul. „Nie pre Flegonovho študenta. Určite máte truhlicu plnú zlatiek, keď si môžete dovoliť štúdium uňho.“ Vystrel ruku.

„Rýchlo sa vyprázdňuje,“ odvetil trpko Alexander, ale otvoril mešec na svojom opasku. Nevedel, koľko času mu zostáva, kým dievča zomrie, a nechcel ho márneť dohadovaním sa o hrst drobných. Strážca prijal úplatok a stiahol sa, pričom tri mince odložil pre Chárona.

Alexander obrátil pozornosť k dievčaťu. Jeho tvár tvorila krvavá masa roztrhaného mäsa zmiešaného s pieskom. Tuniku malo nasiaknutú krvou. Pri pohľade na tolku krv sa Alexandra zmocnilo podozrenie, že dievča je mŕtve. Sklonil sa k nemu, pričom sa uchom takmer dotkol jeho pier. Prekvapilo ho, keď pocítil slabý teplý dych. Na prácu mu však nezostávalo veľa času.

Kývol svojim vlastným otrokom, vzal si uterák a utrel si ruky. „Odneste ju ďalej od toho hluku. *Opatrne!*“ Dvojica ho rýchlo poslúchla. Flegonov otrok Troas sa postavil vedľa neho a so záujmom sa prizeral. Alexander stisol pery. Obdivoval Troasove schopnosti, ale nie jeho odmerané správanie. „Dajte mi nejaké svetlo,“ prikázal Alexander a luskol prstami. Keď otroci priniesli faklu, sklonil sa k dievčaťu ležiacemu na stole vo výklenku tmavej chodby.

Po toto sem prišiel, iba preto pretrpel celé hry: aby mohol odstrániť pokožku a svaly z brucha a preskúmať orgány ukryté v ňom. Utvrdil

sa vo svojom odhodlaní, rozopol kožené puzdro, v ktorom mal chirurgické nástroje, a vybral z neho úzky nôž ostrý ako britva.

Alexandrovi sa potila ruka, a čo bolo ešte horšie, triasla sa. Perličky potu sa mu objavili aj na čele. Cítil na sebe Troasov kritický pohľad. Musel pracovať rýchlo a zistiť všetko, čo mohol, v priebehu niekoľkých minút, kým dievča nezomrie na následky svojich zranení alebo jeho zákroku.

Ticho prekliat rímsky zákon, ktorý zakazoval pitvu mŕtvych a tým ho dohnal k tomuto hroznému činu. Ale ako inak mal zistiť to, čo sa potreboval dozvedieť o ľudskom tele, a získať zručnosti potrebné na záchranu životov?

Zotrel si pot z čela a ticho si vynadal za svoju slabosť.

„Nebude nič cítiť,“ prehodil ticho Troas.

Alexander zaťal zuby, rozrezal výstrih na šatách dievčaťa a roztrhol mu zakrvavenú tuniku až po pás. Potom ju opatrne rozhrnul a profesionálne preskúmal obnažené telo pod ňou. Po chvíli sa zamračený odtiahol. Na tele od prs až po slabiny našiel iba povrchové zranenia a rýchlo tmavnúce modriny.

„Podrž fakľu tesne pri nej,“ prikázal otrokovi a sklonil sa, aby mladej žene znovu preskúmal zranenia na hlave. Hlboké ryhy viedli od vlasovej čiary až po bradu. Ďalší úder laby jej roztrhal hrdlo, pričom tesne minul pulzujúcu tepnu. Alexander pomaly kĺzal očami dolu, pričom si všimol hlboké okrúhle otvory v pravej paži. Kosti boli polámané. Ale ešte vážnejšie vyzerali rany v jej stehne, kam levica zaryla svoje tesáky, keď sa ju snažila odvliečť preč. Alexandrovi sa rozšírili oči. Dievča by zomrelo v dôsledku veľkej straty krvi, keby mu piesok neupchal rany a nespomalil krvácanie.

Alexander sa odtiahol. Jeden rýchly zručný rez a bude môcť začať svoje skúmanie. Jeden rýchly zručný rez a zabije ju.

Po spánkoch mu stekali pramienky potu a srdce mu namáhavo bilo. Pri pohľade na pravidelné dvíhanie a klesanie hrude a na slabo pulzujúce hrdlo dievčaťa sa mu zdvihol žalúdok.

„Nebude nič cítiť, pán môj,“ zopakoval Troas. „Je v bezvedomí.“

„To vidím!“ odsekol Alexander a strelil po sluhovi nahnevaným pohľadom. Urobil krok dopredu a pritisol nôž k pokožke dievčaťa. Včera pracoval na gladiátorovi a v priebehu niekoľkých minút sa dozvedel o ľudskej anatómii viac ako počas hodín prednášok.

Našťastie, zomierajúci muž už neotvoril oči. Ale jeho zranenia vyzerali oveľa horšie ako tieto.

Alexander zatvoril oči a v duchu si dodal odvalu. Často sledoval Flegona pri práci a teraz si spomenul na slová skvelého lekára, odborne režuceho ľudské telo. „Musíš pracovať rýchlo ako ja teraz. Keď sa k nim dostaneš, budú už takmer mŕtvi, a šok ich môže zabiť v zlomku sekundy. Nemárni čas úvahami o tom, či budú niečo cítiť. Musíš sa naučiť čo najviac v krátkom čase, ktorý ti dajú bohovia. No až sa srdce zastaví, odťahni nôž, inak sa vystavíš ich hnevu aj hnevu rímskych sudcov.“ Muž, na ktorom pracoval Flegon, prežil iba niekoľko minút, kým vykrvácal na stole, ku ktorému ho priviazali. Alexandrovi však ešte vždy zneli v ušiach jeho výkriky.

Pozrel na Troasa, Flegonovho neoceniteľného sluhu. Skutočnosť, že Flegon ho poslal s ním, jasne dokazovala, že hlavný lekár vkladá do Alexandra veľké nádeje. Troas v minulosti často pomáhal Flegonovi a o liekoch vedel viac ako väčšina slobodných lekárov vykonávajúcich prax. Bol to Egypťan s tmavou pleťou a s ťažkými viečkami. Možno za nimi skrýval tajomstvá svojej rasy.

Alexander zrazu oľutoval, že mu jeho učiteľ preukázal takú veľkú česť.

„Koľko ráz si pozoroval lekára pri pitve, Troas?“

„Aspoň sto ráz,“ odvetil Egypťan a posmešne skrivil ústa. „Chcete, aby som sa vzdialil?“

„Nie.“

„Tak potom pokračujte. Čo sa tu dnes naučíte, zajtra zachráni iným život.“

Dievča zastonalo a pohllo sa na stole. Troas luskol prstami a Alexandrovi dvaja sluhovia pristúpili k nemu. „Chyťte ju za zápästia aj členky a pevne držte.“

Chrapľavo vykrikla, keď jej zdvihli zlomenú ruku. „Ješua,“ zašepkala a zdvihla viečka.

Alexander hľadel do tmavohnedých očí naplnených bolesťou a údivom a nevládal sa pohnúť. Nebola iba telom, na ktorom mal pracovať. Hľadel na trpiacu ľudskú bytosť.

„Pán môj,“ ozval sa dôraznejšie Troas. „Musíte sa poponáhľať.“

Zašepkala niečo cudzím jazykom a telo sa jej uvoľnilo. Alexander pustil z ruky nôž, ktorý so zarinčaním dopadol na kamennú dlažbu.

Troas obišiel drevený stôl, zdvihol ho a zase mu ho podal. „Omdlela. Už môžete bez obáv pracovať.“

„Prines mi misu s vodou.“

„Čo chcete urobiť? Zase ju vzkriesiť?“

Alexander opätovoľoval mužovi posmešný pohľad. „Opovažuješ sa spochybňovať moje rozhodnutie?“

Troas si všimol v mladšej, inteligentnej tvári panovačný výraz. Alexander Democedes Amandinus nebol iba študent, ale aj slobodný človek. Egypťan nechotne uznal, že napriek svojim skúsenostiam a schopnostiam je ešte vždy otrokom, a preto mladšiemu mužovi ďalej neodporoval. Prehltol hnev aj pýchu a cúvol od stola. „Prepáčte, pán môj,“ povedal bezvýrazne. „Iba som vám chcel pripomenúť, že je odsúdená na smrť.“

„Zdá sa, že bohovia ju ušetrili.“

„Pre vás, pán môj. Bohovia jej zachránili život, aby ste sa mohli naučiť všetko, čo potrebujete vedieť ako lekár.“

„Nebudem ten, kto ju zabije!“

„Buďte rozumný. Na základe rozhodnutia zástupcu konzula je už mŕtva. Vy ste neprikázali, aby ju hodili levom.“

Alexander mu vzal nôž a vrátil ho medzi ostatné nástroje vo svojom koženom puzdre. „Nevystavím sa hrozbe hnevu boha, ktorý jej zachránil život, tým, že ju oň teraz pripravím.“ Kývol hlavou k dievčaťu. „Ako vidíš, zranenia jej nepoškodili nijaké životne dôležité orgány.“

„Radšej ju odsúdite na pomalú smrť na následky infekcie?“

Alexander zmeravel. „Nenechám ju zomrieť.“ Horúčkovito rozmýšľal. Ešte vždy ju videl, ako kráča po piesku, spieva a rozťahuje ruky, akoby chcela objasniť celú oblohu. „Musíme ju odtiaľto dostať.“

„Zošaleli ste?“ zasyčal naňho Troas a ostražito sa obzrel na strážcu, aby zistil, či mladého lekára nepočul.

„Nemám so sebou nič, čím by som jej mohol ošetriť rany alebo napraviť zlomeniny,“ zašomral Alexander. Luskol prstami a tichým hlasom vydal rozkazy.

Troas zabudol na opatrnosť a chytil Alexandra za ruku. „To nesmiete urobiť!“ vyhlásil rozhodným, no vzrušeným hlasom a veľavravne kývol hlavou na strážcu. „Ak sa pokúsite zachrániť odsúdeného väzňa, ohrozíte životy nás všetkých!“

„V tom prípade sa radšej modlime k jej bohu, aby nás ochránil a pomohol nám. Prestaň sa so mnou hádať a hneď ju odtiaľto odnes! Keďže sa zjavne bojíš strážcu, postarám sa oňho a prídem za vami, len čo budem môcť.“

Egyptan naňho neveriaco vyvalil tmavé oči.

„*Hýb sa!*“

Troas pochopil, že s Alexandrom nie je rozumná reč, a rýchlo zamával na ostatných. Ticho im prikazoval, čo majú robiť, zatiaľ čo mladý lekár si balil kožené puzdro s nástrojmi. Strážca ich zvedavo pozoroval. Alexander vzal uterák, utrel si krv z rúk a pokojne vykročil k nemu.

„Nesmiete ju odtiaľto odnieť,“ zavrčal výhražne strážca.

„Je mŕtva,“ oklamal ho Alexander. „Zbavia sa jej tela.“ Oprel sa o bránu so železnou mrežou a pozrel na horúci piesok. „Nestála za tých šesť sesterciov. Dnu ju priniesli polomŕtvu.“

Strážca sa chladno usmial. „Vy ste si ju vybrali.“

Alexander sa chladno zasmial a predstieral záujem o dvojicu gladiátorov. „Čo myslíš, ako dlho potrvá tento súboj?“

Strážca zrakom odhadol súperov. „Tridsať minút, možno dlhšie. Ale tentoraz nikto neprežije.“

Alexander sa zamračil a s predstieranou netrpezlivosťou odhodil zakrvavený uterák. „V tom prípade si idem kúpiť víno.“

Cestou okolo stola si vzal svoje kožené puzdro. Kráčal po chodbách osvetlených faklami a potláčal v sebe túžbu rozbehnúť sa. Pulz sa mu zrýchľoval s každým krokom. Keď vyšiel na slnečné svetlo, tvár mu oviaľ slabý vánok.

„*Rýchlo! Rýchlo!*“ Vystrašene sa obzrel. Tie slová počul celkom jasne, akoby mu ich niekto naliehavo šepkal do ucha. Ale za sebou nikoho nevidel.

Alexander s prudko bijúcim srdcom zamieril k svojmu domu a pustil sa do behu, poháňaný tým tichým hlasom vo vetre.

Ozyena

TRILÓGIA V ZNAMENÍ LEVA
• DRUHÁ ČASŤ •

